

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 419/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. júla 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Ladislava Orosza a Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Lesy mesta Spišská Nová Ves s. r. o., Novoveská cesta 9304/28, Spišská Nová Ves – Novoveská Huta, zastúpenej advokátom JUDr. Marekom Radačovským, Žriedlová 3, Košice, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 8 Všeobecnej deklarácie ľudských práv postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er 727/2017 a jeho uznesením z 15. augusta 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Lesy mesta Spišská Nová Ves s. r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. októbra 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Lesy mesta Spišská Nová Ves s. r. o., Novoveská cesta 9304/28, Spišská Nová Ves – Novoveská Huta (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 3 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 8 Všeobecnej deklarácie ľudských práv (ďalej len „všeobecná deklarácia“) postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er 727/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho uznesením z 15. augusta 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že v konaní o splnení povinnosti medzi žalobcom – obchodnou spoločnosťou [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej aj „žalobca“), a sťažovateľom ako žalovaným okresný súd rozsudkom č. k. 15 Cb 89/2009-248 z 5. februára 2016 takto rozhodol:

„Žalovaný je povinný dodať žalobcovi tovar podľa Doplnku č. 4, bod 4, zo dňa 1. 5. 2009 Kúpnej zmluvy č. LM-1/2009 zo dňa 9. 1. 2009, teda plnenie v rozsahu podľa citovaného doplnku, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou výroku rozsudku a je prílohou tohto rozsudku.

Žalovaný je povinný dodať žalobcovi tovar podľa Doplnku č. 2, bod 4, zo dňa 1. 3. 2009 Kúpnej zmluvy č. LM-1/2009 zo dňa 9. 1. 2009, teda plnenie v rozsahu podľa citovaného doplnku, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou výroku rozsudku a je prílohou tohto rozsudku.

Súd na návrh žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania vylučuje na samostatné konanie a rozhodne osobitným uznesením.

Súd o trovách konania rozhodne osobitným uznesením.“

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 3 Cob 85/2016-293 z 31. januára 2017 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Proti rozsudku krajského súdu z 31. januára 2017 podal sťažovateľ dovolanie a žiadal odložiť vykonateľnosť rozsudku okresného súdu z 5. februára 2016 v spojení s rozsudkom krajského súdu z 31. januára 2017.

Následne bolo sťažovateľovi doručené upovedomenie o začatí exekúcie vo veci exekúcie sp. zn. EX 79/2017 o vymoženie inej povinnosti podľa § 192 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Predmetná exekúcia bola vedená na podklade exekučného titulu – rozsudku okresného súdu z 5. februára 2016 v spojení s rozsudkom krajského súdu z 31. januára 2017 (ďalej aj „exekučný titul“).

Sťažovateľ po doručení upovedomenia o začatí exekúcie podal námietky proti exekúcii, o ktorých rozhodol okresný súd napadnutým uznesením z 15. augusta 2017 tak, že námietky proti exekúcii zamietol.

Námietky sťažovateľa v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sú v zásade zhodné s tými, ktoré uviedol v námietkach proti exekúcii a ktoré smerovali proti nevykonateľnosti exekučného titulu. V tejto súvislosti sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

„10) S ohľadom na uvedený 1. a 2. výrok, nie je z povahy výroku zrejmé nasledovné:

a) Aké je obdobie plnenia, na ktoré súd zaviazal povinného - mesiac, kvartál, rok, do budúca nepretržite... Aj ak by došlo ku výkonu exekúcie, do dnešného dňa nie je zrejmé, v akom časovom horizonte je zaviazaný povinný plniť.

b) Z výrokom uvedených doplnkov tiež nevyplýva skutočnosť, v akom rozsahu existuje povinnosť plniť.

c) Z doplnkov nevyplýva, aký objem dreva a drevenej hmoty je povinný zaviazaný plniť. Túto vadu nedokážeme ani pri vynaložení všetkého úsilia zistiť ani z Rozsudku ani z doplnkov ani pri ich vzájomnej konfrontácii.

d) Ak by aj Rozsudok zaväzoval na nepretržité plnenie, absentuje zohľadnenie výpovede doplnkov zo strany povinného.“

Sťažovateľ spochybňuje právny záver okresného súdu, podľa ktorého nie je oprávnený posudzovať, resp. preskúmať exekučný titul. Podľa sťažovateľa jeho námietky nesmerovali „voči exekučnému titulu, ale voči pokračovaniu v exekučnom konaní, nakoľko exekučný titul, ktorý je riadne vykonateľný po materiálnej stránke, absentuje. V súvislosti s horeuvedeným rozsudkom Najvyššieho súdu R 58/1997, je príslušný súd povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu po celú dobu konania a v prípade, ako je náš, kde absentuje zákonný exekučný titul, exekúciu zastaviť. Okresný súd v Spišskej Novej Vsi mal posudzovať Námietky proti exekúcii nie len z formálneho hľadiska, ale aj z obsahové hľadiska, ktorým bolo jasne poukázané na nezákonnosť exekučného titulu, a exekúciu bezodkladne zastaviť.“.

Sťažovateľ následne poukazuje na rozhodnutia ústavného súdu a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), z ktorých podľa neho vyplýva právny záver, že exekučný súd má počas celého exekučného konania skúmať súlad exekučného titulu so zákonom a tiež jeho materiálnu a formálnu vykonateľnosť.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza:

«13) Ďalším argumentom nevykonateľnosti Rozsudku je zamieňanie citácii názvov jednotlivých doplnkov. Z predložených listín je titulom nárokovania oprávneného „Doplnok č. 2 ku Kúpnej zmluve č. 1/LM-/2009“ a „Doplnok č. 4 ku Kúpnej zmluve č. 1/LM-/2009“. Rozsudok vo svojom výroku uvádza ako číslo kúpnej zmluvy LM-1/2009. Uvedená vada je o to vážnejšia, že ich Rozsudok vo svojej výrokovej časti zahŕňa ako integrálnu súčasť, bez ktorej už vôbec nie zrejmý zámysel súdu uvedený vo výroku Rozsudku. Aj z tohto dôvodu ide o materiálne nevykonateľný rozsudok. Dôvodom nevykonateľnosti Rozsudku je aj neurčitost' a nezrozumiteľnosť doplnkov, ktoré sú jeho neoddeliteľnou súčasťou, v zmysle čo sa má dodať a v akom rozsahu. Z uvedenej tabuľky vôbec nevyplýva

čo sa má plniť a v akom rozsahu sa má plniť. Nie je zrejmé, čo sa rozumie číslami v prvom stĺpci tabuľky, nie sú nijako vysvetlené skratky uvedené v druhom stĺpci tabuľky (IPV, III.A, III.B, III.C, SM/JD), nie je zrejmé čo znamená skratka „h. s.“ v prvom riadku tabuľky (Doplnok č. 2) a v spojení s ňou čísla pri nej uvedené. V nadväznosti na to nie je možné určiť cenu za takto požadovaný tovar. Uvedené je ešte viac zvýraznené tým, že Rozsudok priamo na tieto neurčité ustanovenia odkazuje, a to bez akejkoľvek špecifikácie nároku. Nie je pitom zrejmé ako exekútor sám určí, čo sa týmito neurčitými pojmami rozumie.

... došlo ku absencii uvedených doplnkov, ktoré majú povahu neoddeliteľných súčastí výroku rozsudku..., je zrejším porušením práva na spravodlivý proces, ak absentuje podstatná časť výroku rozsudku na ktorú odkazuje rozsudok, pričom tieto tvoria neoddeliteľnú súčasť rozsudku, ktorý je v ďalšom procesnom postupe exekučným titulom. Čo viac, táto neoddeliteľná časť nie je doručená strane, prípadne sa nenachádza ani pri Rozsudku v súdnom spise 16 Er/727/2017.

17) Súd sa v Uznesení o zamietnutí námietok nevysporiadal so spomenutou absenciou doplnkov tvoriacich integrálnu súčasť výroku Rozsudku, zdôvodnil to len konštatovaním, že je oprávnený pre účely námietky posudzovať len skutočnosti, ktoré sa stali po vzniku exekučného titulu. Nazdávame sa, že exekučný titul vo svojej hmotnoprávnej podobe tu nikdy nebol, nakoľko je predmetné rozhodnutie nevykonateľné. Materiálnu nevykonateľnosť je možné dôvodiť jeho nepresnosťou, absenciu časového rozmeru v ktorom sa má plniť, v akých objemoch a v akom rozsahu, teda povinný nevie, na aké plnenie je povinný z výroku Rozsudku. Okrem uvedenej materiálnej nevykonateľnosti absentuje neoddeliteľná súčasť výroku Rozsudku, ktorou sú doplnky uvedené v znení výroku a preto rozhodovanie o námietkach, ako jediný možný iniciačný prvok pre účely začatia incidenčného sporu o prípustnosť exekúcie bol a je jediným možným riešením procesnej obrany proti nezákonnému exekučnému titulu, na podklade ktorého bolo vydané aj Uznesenie o zamietnutí námietok.»

Sťažovateľ na základe uvedených skutočností navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol tak, že vysloví porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s porušením čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 3 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru a práva podľa čl. 8 všeobecnej deklarácie postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením z 15. augusta 2017, napadnuté uznesenie zruší a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne

neopodstatnený návrh preto možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu a preskúmať ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

II.1 K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia,

postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Okresný súd napadnutým uznesením z 15. augusta 2017 zamietol námietky sťažovateľa proti exekúcii. V odôvodnení napadnutého uznesenia v podstatnom uviedol:

„11. Námietky sú procesnou obranou povinného proti neprípustnej exekúcii, ktorých účelom je zastavenie exekúcie alebo upustenie od vykonania exekúcie z dôvodov taxatívne ustanovených v zákone. Z toho je zrejmé, že námietky nie sú opravným prostriedkom, ktorým by sa napádal exekučný titul. Je to procesný prostriedok, ktorým možno vyvolať začiatok incidenčného sporu o prípustnosť exekúcie. Námietky smerujú proti exekúcii, nie proti exekučnému titulu, proti upovedomeniu o začatí exekúcie, prípadne povereniu na vykonanie exekúcie. Námietky musia byť riadne odôvodnené, na dodatočne uvedené dôvody povinného sa neprihliada. Predmetom námietok môžu byť skutočnosti procesného i hmotného práva. Ich spoločným znakom je, že tieto skutočnosti nastali až po vzniku exekučného titulu. Ak by jestvovali pred vznikom exekučného titulu, zásadne ich nemožno uplatniť, pretože ich relevancia sa skončila vydaním vykonateľného rozhodnutia, ktoré sa stalo podkladom na exekúciu.

12. Exekučný súd preto nie je oprávnený preskúmať rozhodnutie, ktoré tvorí podklad na vykonanie exekúcie, nakoľko námietky proti exekúcii nie sú opravným prostriedkom proti exekučnému titulu. Základným procesným predpokladom pre vykonanie exekúcie je vykonateľné rozhodnutie a exekučný súd preto v prvom rade skúma, či rozhodnutie, ktoré má byť exekučným titulom, je vykonateľné, čo v danom prípade splnené bolo. V rámci tohto skúmania nie je exekučný súd oprávnený posudzovať vecnú správnosť rozsudku všeobecného súdu. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom; nemôže naprávať chyby a nedostatky exekučného titulu. Tvrdenia povinného v námietkach smerujú proti exekučnému titulu, čo exekučný súd nie je oprávnený preskúmať. Pre úplnosť súd dodáva, že oprávnený návrhu na vykonanie exekúcie predložil riadny exekučný titul opatrený potvrdením o právoplatnosti a vykonateľnosti spolu s Kúpnu zmluvou č. LM-1/2009 uzatvorenou dňa 9. 1. 2009 a Doplnkami č. 1 až č. 4 k uvedenej Kúpnej zmluve.

13. Z uvedených dôvodov preto súd námietky povinného proti exekúcii ako nedôvodné zamietol.“

Z argumentácie okresného súdu v napadnutom uznesení dostatočne vyplýva záver, z akých dôvodov zamietol námietky sťažovateľa proti exekúcii. Okresný súd uviedol, že vzhľadom na to, že exekučným titulom je právoplatný a vykonateľný rozsudok, nebol oprávnený preskúmavať jeho vecnú správnosť. Ústavný súd považuje toto právne posúdenie za ústavne akceptovateľné, pričom nie je prejavom svojvôle (arbitrárnosti). Odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu je dostatočné a vyčerpávajúce – sťažovateľ dostal odpovede na ťažiskové právne otázky rámcujúce konanie o námietkach proti exekúcii. Právne závery okresného súdu nie je potrebné zo strany ústavného súdu dopĺňať alebo revidovať, naopak, ústavný súd môže na ne s ohľadom na sťažnostné námietky sťažovateľa v plnom rozsahu odkázať, keďže podľa ústavného súdu sú ústavne udržateľné a obsahujú relevantné a zrozumiteľne formulované právne argumenty.

Je neopodstatnená argumentácia sťažovateľa, v rámci ktorej poukazuje na judikatúru ústavného súdu, resp. najvyššieho súdu, z ktorej vyplýva právny názor, že exekučný súd je povinný počas celého exekučného konania skúmať zákonnosť exekučného titulu, a to či je daná jeho formálna a materiálna vykonateľnosť.

V rozhodnutiach ústavného súdu, na ktoré sťažovateľ poukazuje (I. ÚS 410/2012, IV. ÚS 456/2012), a tiež v rozhodnutiach najvyššieho súdu (2 Cdo 269/2012, 7 ECdo 164/2013, 7 CoE 35/2013) boli exekučnými titulmi notárske zápisnice, resp. rozhodcovské rozsudky. Napokon vo veci sp. zn. 3 M Cdo 20/2008 mal byť exekučným titulom platobný výmer o predpise poistného a poplatku z omeškania s platením poistného vydaný správcom konkurznej podstaty v mene úpadcu – zdravotnej poisťovne. Najvyšší súd v predmetnej veci skúmal, či na správcu konkurznej podstaty prechádza právo vydávať individuálne právne akty – platobné výmery, ktoré sú exekučným titulom. V prípade sťažovateľa však o takéto veci nejde.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 3 ústavy, ako aj práva podľa čl. 8 všeobecnej deklarácie

Okresný súd v rámci posudzovania a vyhodnotenia námietok sťažovateľa proti exekúcii preskúmal ich vecnú stránku, t. j. možné porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 3 ústavy, ako aj čl. 8 všeobecnej deklarácie, rozhodol o nich a svoje rozhodnutie primerane odôvodnil. Z tohto pohľadu nemožno uvažovať o porušení práva podľa čl. 8 všeobecnej deklarácie. Ústavný súd nezistil ani také skutočnosti, ktoré by umožňovali záver o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ústavy. V prerokúvanom prípade ide o nútený výkon inej povinnosti uloženej sťažovateľovi v rozsudku všeobecného súdu, preto nič nenasvedčuje tomu, že by išlo o porušenie čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 3 ústavy.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júla 2018